

Cu regizorul PETRE POPESCU despre „Infidelitate conjugală” de Leonid Zorin

Teatrul „Bulandra” prilejuiește publicului bucureștean o nouă întâlnire cu opera scriitorului sovietic Leonid Zorin. După *Melodie varșoviană* și *Tranzit*, ni se va reprezenta comedia *Infidelitate conjugală*. (E titlul de pe afiș; scriitorul a intitulat-o mai simplu și poate mai adecvat *Minciuna*.) Am avut plăcuta ocazie să-l surprind pe regizorul Petre Popescu la masa de lucru.

— Ce v-a determinat să optați pentru această comedie?

— Opțiunea nu e numai a mea; este mai întâi a Teatrului „Bulandra”.

— Atunci, ce v-a îndemnat să vă dați asentimentul?

— Desigur, calitățile operei acestui autor, atât etice cât și estetice, dar, cu precădere, universul său dramatic orientat pe o problemă cotidiană. Leonid Zorin este un autor care răspunde dorinței mele de a realiza spectacole cu rezonanță în sufletele spectatorilor noștri de azi, un teatru al problemelor și întrebărilor cotidiene, și un astfel de teatru scrie Zorin.

— Ce problematică are noua sa piesă?

— Cea din titlu, a mistificării. Sunt mulți oameni, s-o recunoaștem, cărora le place nu numai să mintă, dar și să se mintă.

— Cum s-ar zice, să se îmbete cu apă rece.

— Cum nu se poate mai exact. Ironia autorului fixează o întreagă galerie de personaje care, paradoxal, știindu-se mințite nu vor să renunțe să fie mințite.

— Nu înțeleg...

— Dar acceptați că paradoxalul ține de natura umană.

— Cred că da...

— Să zicem că o femeie, dintr-un oraș de provincie, își inchipuie că trăiește o mare dragoste pentru un ins de oarecare notorietate. Un textier de muzică ușoară, de pildă. Ea îi împărtășește soțului acest grozav secret. Soțul îi spune la rându-i, îndurerat, unui prieten. Prietenul, unui cerc de cunoscuți. De aici, toată urbea participă din plin la nobila renunțare a Zarei Petrovna (așa se numește protagonistă) la pasiunea pentru un om celebru de dragul datoriei de a conviețui alături de soțul său — Arcadii Sergheevici Rafaelev, care și el, animat de sentimente nobile, a înțeles rătăcirea soției și a iertat. Or, fiind întâmplarea face ca „celebru textier” Valetov

să vină în oraș, se vedește că pe Zara o cunoscuse vag la o coadă. Restul fiind o născocire a ei. Dar se mai poate renunța, oare, la născocire, când aceasta este investită public cu adevăr, când un oraș întreg a participat la ea cu atâtea sentimente pline de noblete? Nu se mai poate, și Valetov este forțat moralmente să nu se dezică cu nimic de minciună. S-ar alege praful de atâtea sentimente nobile!

— Recunosc ceva din felul de a fi al personajelor lui Mazilu.

— Da, dar Mazilu lucrează în alt registru, acela al comicalului grotesc. Comedia lui Zorin nu e lipsită de oarecare poezie și din acest punct de vedere eu o apropiez de cea a comășianului său Vampilov. De altfel, nu e mai puțin o valoroasă sătură la adresa unei anumite maniere de a privi și a trăi viața, caracteristică unor oameni care, lipsiți de posibilitatea de a trăi evenimente insolite, sint tentați să le inventeze pentru a da astfel culoare unei vieți terne, monotone. În fond, aici, o minciună romantică și preferată unei vieți fără elanuri romantice.

— O urbe întreagă infestată de bovarism.

— Desigur, în această accepție, piesa este un semnal de alarmă, căci ea indică sindromul unei afecțiuni sociale.

— Și cine urmează să interpreteze personajele?

— Cred că Lucia Mara va trăi cu egală intensitate atât zona de fantezie și vis, cât și aceea de reală condiție socială și omenoască a Zarei Petrovna. Nu mai puțin mă încred în calitățile lui Ovidiu Schumacher de a da consistență psihicului soțului, Arcadii Sergheevici Rafaelev, pe care ficțiunea soției (acceptată de el) îl propulsează ca pe o vedetă în viața țergului. Și desigur, Ion Besoiu, în rolul poetului Valetov, va evolua ingenios, având, dealtfel, o sarcină dificilă de declanșator al situațiilor comice. În alte roluri ale acestei lumi pline de pitoresc mai notați și alte prezențe de prim ordin ale scenei noastre: Petrică Lupu, Tamara Buciuceanu, George Oprina, Mihai Mercuță.

— O distribuție într-adevăr generoasă de actori comici valoroși, care vor da spectacolului, cred, un plus de savoare.

— Desigur. Dar eu consider ca sarcină principală a spectacolului, aceea de a transmite, dincolo de momentele de comie și ridicole, amărăciunea unei mici lumi care nu înțelege timpul în care trăiește. Ambianța generală a orașelului de provincie, psihologia personajelor, falsele lor încercări de a ieși din cenușul diurn, îmi vor da posibilitatea realizării unor personaje și mai ales a unei atmosfere — sarcina mea — care, aș vrea, să-i dea spectatorului acea senzație de dulce-amar proprie piesei.

C. R. M.